

проможність випускників вищих навчальних закладів сьогодні обумовлюється якістю отриманих знань і вмінням поєднувати дані знання із сучасними вимогами підприємств до спеціалістів. Підвищенню підготовки конкурентоспроможних фахівців має сприяти партнерство академічної спільноти з бізнесом.

Сучасна національна вища школа відрізняється належним рівнем теоретичної підготовки і, на жаль, недостатнім ще рівнем формування практичних навичок, необхідних у майбутній професійній діяльності. Тому важливим завданням перед вищою освітою стоїть гармонійне поєднання фундаментальних знань з професійно-практичною підготовкою. Удосконаленню практичної підготовки студентів має сприяти активне і раціональне співробітництво як з національним, так і з міжнародним бізнесом, враховуючи сучасні виклики економічної глобалізації.

В Україні питання взаємодії бізнесу та вищої освіти з різним ступенем ефективності вирішується вже не один рік. Останнім часом обидві сторони вже у меншій мірі займаються взаємним обвинуваченням і все більше прагнуть знаходити точки дотику.

Найпрогресивнішими існуючими на сьогодні в Україні форматами співробітництва бізнесу з вищими навчальними вузами є: організація презентацій компанії у вузах і зустрічей зі студентами в офісі компанії; організація і проведення міжпредметних тренінгів; участь у профорієнтаційних заходах (ярмарки вакансій, дні кар'єри, майстер-класи з пошуку роботи і т. п.); інтеграція бізнесу у навчальний процес (проведення лекцій і практичних майстер-класів для студентів і навчання викладачів); керівництво дипломними роботами; стипендіальні програми; надання місць для проходження університетської практики та інше.

Одночасно існують певні перешкоди на шляху розвитку такого на сьогодні необхідного партнерства бізнесу і академічної спільноти. Серед основних труднощів у процесі налагоджування відносин бізнесу і вузів є відсутність у вузах підрозділу або конкретного фахівця, який займається питаннями взаємодії з бізнесом — від координації профорієнтаційних ініціатив до питань інтеграції бізнесу в освітній процес; пасивна і консервативна позиції вузів по відношенню до бізнесу, яка полягає в тому, що вища школа бездоганна і здатна готувати необхідних фахівців; одночасно не всі компанії йдуть на активну співпрацю з вищими закладами, вважаючи їх відсталими від сучасних реалій; відсутність у вузах свіжих стандартів освіти та професіограм сучасних професій, на основі яких можуть розроблятися нові програми підготовки фахівців; юридичні аспекти легалізації і ствердження питань взаємодії бізнесу і вищої освіти.

Для активізації партнерства ДВНЗ «Київський національний економічний університет імені Вадима Гетьмана» з бізнесом необхідно і надалі розвивати співробітництво вже з існуючими партнерами у підготовки конкурентоспроможних спеціалістів і створювати нову мережу партнерських контактів з компаніями, особливо з тими, які зацікавлені в реалізації програми соціальної відповідальності. Спільно з партнерами бізнесу розробити сучасну карту професійних навичок для студентів випускного курсу. Навчальний план має бути максимально наближений до бізнес-реалій. Пропонується детальніше вивчити та застосувати досвід Бізнес-школи університету Редлендс (США), з якою названий вище вуз має спільні англійські програми.

Одним із стратегічних напрямів роботи ДВНЗ «КНЕУ імені Вадима Гетьмана» має бути отримання сучасних практичних знань професорсько-викладацького складу та підтримка наукової діяльності з боку бізнесу для підготовки конкурентоспроможних фахівців.

*Ніколенко Л.А., к.е.н.,
доцент кафедри бухгалтерського обліку*

ЧОМУ ПОТРІБНО ЗМІНЮВАТИ СИСТЕМУ ОСВІТИ

Освіта являє собою один із основних засобів розвитку індивідууму в соціальному плані, тому вона повинна «крокувати» в ногу з часом, тобто наражати тим змінам та інноваціям, які відповідають запиту суспільства в дану епоху. Всі визнають потребу змін в освіті і називають їх «реформами». Але чи достатньо відбутися тільки реформами? Тому гостро стоїть питання не про реформу освіти, а про кардинальні зміни самої системи освіти.

На сьогодні докорінно змінилися зовнішні вимоги як до якості освіти, так і методології її викладання.

Інформаційне середовище та способи роботи з ним суттєво відрізняються від того що було ще десять років тому. Обговорення будь-якого науково-освітнього питання неможливо уявити без використання сучасних технологій та Інтернет-ресурсу. Тому в сучасних умовах інформаційного простору та технологій застосовувати застарілі схеми в навчанні сьогодні вже неможливо! Тобто будувати інновації в освіті на традиціях недоцільно. Та й назвати їх інноваціями, що має на увазі

оновлення освітньої системи та втілення нових технологій, не вірно, бо діючі освітні стандарти є застарілими і для нового покоління студентів треба розробляти зовсім інші підходи до навчання.

Криза освітньої системи полягає в тому що часи, коли викладач передавав знання учням і був єдиним джерелом інформації пройшли. Сучасна освіта – освіта минулих століть.

У законі «Про вищу освіту» до актуальності навчального закладу відносять «...забезпечення суспільного та економічного розвитку держави через формування людського капіталу» [1].

Так, ВУЗ повинен готувати студентів згідно не тільки адаптації до сьогодення, а й випереджаючи його. Сучасні Вузи до цього не готові.

Вихід один – *зовсім інша система освіти, побудова якої повинна стояти на «панорамній картині», що буде надавати студентам широке уявлення не про окрему спеціальність, а відтворювати її місце в загальній корпоративній системі управління підприємством та тісному поєднанні з практикою бізнесу.*

Як для вищої освіти це буде означати те, що обравши ту чи ту спеціальність, студент не повинен бути обмеженим рамками цієї спеціальності, а кожний предмет повинен викладатись у сукупності з іншим, тобто відтворення мислення в асоціативній сукупності. А сучасний ВУЗ зараз асоціюється з купою інформації, якою студент ніколи не запам'ятає та й, напевне, не скористається.

Щодо тісних зв'язків з бізнесом, то сфера освіти повинна бути найінноваційнішою галуззю, що визначає свідомість інноваційного капіталу і конкурентоздатність економіки в цілому. Але сьогоденні місце народження нових технологій і фундаментальних відкриттів перемістилось із університетської ланки в корпоративну. Це означає, що вчені-спеціалісти з підготовки кадрів стають менш компетентними в нових видах діяльності, ніж їх колеги з виробничих корпорацій і вже не в змозі не тільки випереджати розвиток, а й встигати за ним.

ВУЗ повинен вирішувати «...про надання кожному студенту можливостей для інтелектуального культурного, морального розвитку, ...підвищити професійну мобільність, соціальну захищеність особистості в умовах ринкової економіки» [1].

Література

1. Закон України «Про вищу освіту» [електронний ресурс] <http://zakon3.rada.gov.ua/laws/show/1556-18>

*Омельченко А.В., д.е.н.,
професор, завідувач кафедри
цивільного та трудового права*

ОРГАНІЗАЦІЙНО-ПРАВОВІ ЗАСАДИ ПАРТНЕРСТВА БІЗНЕСУ З АКАДЕМІЧНОЮ СПІЛЬНОТОЮ У ПІДГОТОВЦІ КОНКУРЕНТОСПРОМОЖНИХ ФАХІВЦІВ

1. Закон України «Про вищу освіту» встановлює основні правові, організаційні, фінансові засади функціонування системи вищої освіти, створює умови для посилення співпраці державних органів і бізнесу з вищими навчальними закладами на принципах автономії вищих навчальних закладів, поєднання освіти з наукою та виробництвом з метою підготовки конкурентоспроможного людського капіталу для високотехнологічного та інноваційного розвитку країни, самореалізації особистості, забезпечення потреб суспільства, ринку праці та держави у кваліфікованих фахівцях.

2. Формування і реалізація державної політики у сфері вищої освіти, серед іншого, забезпечуються шляхом гармонійної взаємодії національних систем освіти, науки, бізнесу та держави з метою забезпечення стійкого соціально-економічного розвитку держави.

3. Національні вищі навчальні заклади та дослідницькі університети мають право формувати на своїй базі інноваційні структури різних типів (наукові та технологічні парки, бізнес-інкубатори, малі підприємства тощо) на засадах поєднання інтересів високотехнологічних компаній, науки, освіти, бізнесу та держави з метою виконання і впровадження інноваційних проектів.

4. З метою вироблення стратегії та напрямів провадження освітньої та/або наукової діяльності вищого навчального закладу керівник вищого навчального закладу має право утворювати на громадських засадах дорадчі (дорадчо-консультативні) органи (раду роботодавців, раду інвесторів, раду бізнесу, студентську, наукову раду тощо), якщо інше не передбачено статутом вищого навчального закладу.

5. Міністерство освіти і науки України розробляє відповідно до законодавства пропозиції щодо обсягу бюджетного фінансування наукової, науково-технічної та інноваційної діяльності ви-